

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **Bulgariatour spol. s r.o., IČ: 417 51 434**, se sídlem Praha 5, Zázvorkova 1996/28, zastoupen Mgr. Lukášem Trojanem, advokátem v Praze 4, Hvězdova 1716/2b, proti žalované: **Česká obchodní inspekce, Ústřední inspektorát**, se sídlem Praha 2, Štěpánská 15, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ústřední ředitelky č.j. ČOI 910/2008/0100/1000/2007/2008/Kr/Št ze dne 19.3.2008,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včas podanou žalobou dne 13.5.2008 domáhal zrušení rozhodnutí ústřední ředitelky České obchodní inspekce č.j. ČOI 910/2008/0100/1000/2007/2008/Kr/Št ze dne 19.3.2008, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí České obchodní inspekce ze dne 3.12.2007 č.j. 3685-10-07, kterým mu byla uložena na základě § 23 odst. 1 a podle § 24 odst. 1 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších zákonů, pokuta ve výši 20.000 Kč pro porušení ustanovení § 12 odst. 2 písm. a) citovaného zákona, kterého se účastník řízení měl dopustit tím, že v prodávajícího poskytl spotřebiteli neúplné informace o ceně v nabídce zájezdů, deklarovaných pod názvem DOPRODEJ, kdy byla nabízená cena zájezdu neúplná a vzbuzovala zdání, že jeho cena je nižší, než jaká je ve skutečnosti. Na základě informačního letáku byla dne 17.8.2007 v provozovně Praha 2, Vinohradská 30, provedena rezervace zájezdu pro dvě osoby destinace Řecko – Ouranopolis – hotel AKTI, polopenze v termínu 24.8.- 4.9.2007, kterou provedla pracovnice Bulgariatour spol. s r.o. Cena provedené rezervace zájezdu byla vyčíslena na 33.780 Kč/2 os. Cena zájezdu pro jednu

osobu tak činí 16.890 Kč, avšak v nabídce DOPRODEJ byla uvedena cena na rezervovaný zájezd pro jednu osobu ve výši 14.990 Kč a cenový rozdíl vznikl nezapočítáním letištní a bezpečnostní taxy ve výši 1.150 Kč a palivového příplatku ve výši 750 Kč do ceny v nabídce DOPRODEJ.

Proti prvostupňovému rozhodnutí o uložení pokuty podal účastník řízení odvolání, v němž namítal, že rozložení ceny letecké dopravy u zájezdů na několik složek vzniklo tak, že letecké společnosti tyto příplatky mění vícekrát do roka a tato praxe již trvá více let. Způsob uvádění cen letecké dopravy je řešen orgány Evropské unie, přičemž se dosud nedospělo k jedné finální ceně a cestovní kancelář je až druhým subjektem v cenovém řetězci.

Žalovaný správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí o zamítnutí odvolání uvedl, že správní orgán prvního stupně učinil ve věci všechna potřebná a dostupná skutková zjištění a nepochybil ani při právním hodnocení předmětné věci závěrem, že se účastník řízení dopustil správního deliktu a porušení ustanovení § 12 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele bylo bezpečně prokázáno a zdokumentováno v sepsaném kontrolním protokolu z provedené kontroly.

Prodávající je povinen informovat v souladu s cenovými předpisy spotřebitele o ceně prodáváných výrobků nebo poskytovaných služeb dle § 13 odst. 2 zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění pozdějších předpisů. Žalovaný dále dokázal na ustanovení § 5 odst. 3 prováděcí vyhlášky Ministerstva financí č. 580/1990 Sb., podle něhož označením zboží cenou při prodeji konečnému spotřebiteli se rozumí vybavení zboží údajem o ceně připevněným viditelně na zboží nebo umístěným způsobem vylučujícím záměnu na regále, ve vitrině, na vývěsce nebo na veřejně přístupném ceníku tak, aby měl kupující možnost seznámit se s cenou před jednáním o koupi zboží. Sepisování cestovní smlouvy nebo dohoda o rezervaci je již jednání o koupi zboží (služby), a proto nelze mít zato, že při těchto úkonech jsou povinnosti dané zákonem splněny.

Při úvaze o výši pokuty žalovaný přihlédl, stejně jako správní orgán prvního stupně, jak k povaze protiprávního jednání, které spočívalo v nesplnění informační povinnosti o cenách, tak i k rozsahu jeho následků, kdy spotřebitel byl zkrácen ve svých právech na informace o službě.

Žalobce se svým podáním domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a odkazoval na své odvolací námítky, že rozložení ceny letecké dopravy u zájezdů na několik složek vzniklo tak, že letecké společnosti tyto příplatky mění vícekrát do roka a tato praxe již trvá více let. Způsob uvádění cen letecké dopravy je řešen orgány Evropské unie, přičemž se dosud nedospělo k jednotné ceně a cestovní kancelář je až druhým subjektem v cenovém řetězci. Dovolával se čl. 3 směrnice Rady 90/314/EHS o souborných službách pro cesty, pobyty a zájezdy.

Dále namítal, že žalovaný nesprávně věc posoudil a i aplikoval § 12 zákona o ochraně spotřebitele a dovolával se § 13 odst. 2 zákona č. 526/1990 Sb., o cenách. Tvrdil, že povinnost prodávajícího informovat spotřebitele o ceně výrobku podle § 12 zákona o ochraně spotřebitele je splněna jen tehdy, pokud jsou poskytované informace spotřebiteli přístupné

okamžitě bez toho, že by byl nucen činit jakýkoliv úkon směřující ke zjištění ceny konkrétního výrobku, přičemž tuto povinnost měl žalobce splnit.

Žalobce namítal, že v rozhodnutí žalovaného se opakovaně jako místo provedené kontroly uvádí sídlo žalobce a tam kontrola provedena nebyla.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne 25.7.2008 navrhl žalobu zamítnout s odkazem na odůvodnění svého rozhodnutí.

Městský soud v Praze ve věci rozhodl bez jednání, neboť k výzvě soudu podle § 51 odst. 1 soudního řádu správního se žalobce ani žalovaný nevyjádřili.

Městský soud v Praze posoudil věc takto :

Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního a to v mezích žalobci uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, a proto žalobou napadené rozhodnutí zrušil svým rozsudkem č.j. 8 Ca 205/2008-47 ze dne 14. května 2010.

Nicméně Nejvyšší správní soud vyhověl kasační stížnosti žalovaného správního orgánu a rozsudek Městského soudu v Praze č.j. 8 Ca 205/2008-47 ze dne 14. května 2010 zrušil svým rozsudkem č.j. 8 As 83/2010-86 ze dne 31. srpna 2011.

Nejvyšší správní soud konstatoval, že z rozsudku Městského soudu v Praze nelze blíže seznat, jakými úvahami byl veden, neboť odůvodnění je velmi stručné. Nelze z něj seznat, zda a případně proč se soud neztotožňuje s dříve vyslovenými judikatorními závěry, zmiňovanými stěžovatelkou v kasační stížnosti, nebo zda je dokonce pomíjí. Rovněž není zřejmé, zda považuje nyní posuzovaný případ z hlediska skutkového stavu za odlišný, a proto na něj daná rozhodnutí nedopadají.

Městský soud v Praze vzal ze správního spisu za prokázané, že v letáku DOPRODEJ, ŘECKO – OURANOUPOLIS – hotely Pyrgos (snídaně) , Theoxenie (polopenze), AKti (polopenze), letecky z Prahy v termínu 24.8.- 4.9.2007, cestovní kancelář Bulgariatour spol. s r.o. zřetelně uvedla, jaké položky cena (dle kvality hotelu 10.990 až 14.990 Kč) zahrnuje a jaké položky cena nezahrnuje. Expressis verbis je zde uvedeno, že cena nezahrnuje letištní a bezpečnostní taxu ve výši 1.150 Kč (dítě do 5 let 750 Kč) a palivový příplatek srpen ve výši 750 Kč. Doplnkové částky byly sice uvedeny menším písmem, nicméně byly v červené barvě, takže byly dostatečně výrazné. Spotřebiteli byla tedy informace o plné ceně přístupná okamžitě bez toho, že by byl nucen činit jakýkoliv úkon směřující ke zjištění ceny konkrétní služby. Z tohoto důvodu považoval soud inkriminovanou věc z hlediska skutkového za odlišnou.

Podle § 13 odst. 2 zákona o cenách, ve znění platném do 17.11.2009, prodávající je při prodeji spotřebního zboží konečnému spotřebiteli povinen označit je cenou platnou v okamžiku nabídky a vztáženou k prodávanému jednotkovému množství zboží a určeným podmínkám, nebo je povinen zpřístupnit na viditelném místě informaci o této ceně formou ceníků, vývěsky nebo jiným přiměřeným způsobem.

Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2011, č.j. 8 Afs 48/2009 – 80 výrazem "cena platná v okamžiku nabídky" v § 13 odst. 2 zákona o cenách, ve znění účinném do 17. 11. 2009, se rozumí cena prodávajícím aktuálně požadovaná; skutečnost, zda jde o cenu dovolenou právními předpisy o regulaci cen, není pro posouzení, zda prodávající splnil své povinnosti podle uvedeného ustanovení, rozhodná. V inkriminované věci žalobce označil cenou platnou v okamžiku nabídky, a to jako tříslůžkovou. Žalobce namítané ustanovení zákona o cenách neporušil, soud proto musel jeho námitku odmítnout jako irelevantní.

Podle § 12 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele informace o ceně nebo okolnost, že informace je neúplná anebo chybí, nesmí zejména vzbuzovat zdání, že cena je nižší, než jaká je ve skutečnosti.

Povinnost prodávajícího informovat spotřebitele o ceně výrobků podle § 12 zákona o ochraně spotřebitele je splněna jen tehdy, pokud jsou poskytované informace spotřebiteli přístupné okamžitě bez toho, že by byl nucen činit jakýkoliv úkon směřující ke zjištění ceny konkrétního výrobku. V inkriminované věci byla sice žalobci komplexní informace o ceně platné v okamžiku nabídky, nicméně spotřebitel musel učinit úkon ke zjištění celkové ceny, a to úkon sčítání tří složek ceny.

Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku č.j. 8 As 83/2010-86 uvedl, že požadavek řádného informování o ceně ve smyslu § 12 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele již byl posuzován. Nejvyšší správní soud v rozsudku č.j. 1 As 46/2010-79 se zabýval skutkově obdobným případem, v němž prodejce u jednotlivých nabízených pobytů uváděl velkým a tučným písmem cenu, která však nezahrnovala letištní a bezpečnostní taxy a palivový příplatek. Informace o tom, že k deklarovaným cenám je nutno připočíst ještě uvedené poplatky (včetně jejich výše), byla uvedena drobným písmem ve spodní části letáku. Nejvyšší správní soud dovodil, že předmětný leták představoval porušení § 12 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, neboť informace o ceně na něm zachycená vzbuzovala zdání, že cena je nižší, než jaká je ve skutečnosti. Nejvyšší správní soud v daném rozhodnutí vyložil, že prodejce má povinnost poskytnout spotřebiteli při nabídce a prodeji zboží či služeb informaci o konečné nabídkové ceně, která v sobě zahrnuje všechny poplatky. K týmž závěrům dospěl i v rozsudku č.j. 1 As 101/2010 - 82, který se také zabýval skutkově podobným případem. Uvedené právní závěry korespondují i s další relevantní judikaturou Nejvyššího správního soudu. Ten v rozsudku ze dne 12. 1. 2006, č.j. 3 As 37/2005 - 59, dospěl k závěru, že nelze „spravedlivě požadovat po spotřebiteli, aby u každého výrobku či služby zkoumal, zda uvedená cena je již cenou konečnou, či zda je k ní zapotřebí připočíst DPH, a to v sazbě základní či snížené. V daném případě tedy žalovaná dospěla ke správnému závěru, že neuvedením konečné ceny, nýbrž ceny neobsahující DPH, byl porušen § 12 zákona o ochraně spotřebitele, ukládající prodejcům informovat spotřebitele o ceně nabízených výrobků v souladu s cenovými předpisy.“

Vzhledem k tomu, že zákonná úprava i ustálená judikatura obecně požadují, aby byl spotřebitel seznámen s konečnou cenou, aniž by musel k tomu činit další (početní) úkony a současně, aby prodejcem uváděná cena nevzbuzovala zdání, že je nižší, než jaká je ve skutečnosti, musel Městský soud v Praze dospět k závěru, že žalobní námitky neobstojí v konfrontaci s právními závěry, které již soudy v obdobných věcech vyslovily. Své rozhodnutí rovněž dostatečně podrobně odůvodní.

Napadené rozhodnutí žalovaného obsahovalo všechny potřebné náležitosti předepsané správním řádem. Pokud jde o koncipování letáku žalobce ve třech barvách, musel soud přisvědčit žalobci, že se jím správní orgány nezabývaly. Nicméně s ohledem na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu k výkladu představoval porušení § 12 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, musel soud tuto námitku odmítnout jako nepodstatnou, neboť neměla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Informace o ceně platné v okamžiku nabídky podle názoru Městského soudu v Praze nevzbuzovala zdání, že je cena nižší, i když doplňkové poplatky (včetně jejich výše) byly uvedeny menším písmem ve spodní části letáku, byly však v červené barvě. Městský soud v Praze nicméně musel znovu poukázat na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, že prodejce má povinnost poskytnout spotřebiteli při nabídce a prodeji zboží či služeb informaci o konečné nabídkové ceně, která v sobě zahrnuje všechny poplatky, což se v inkriminované věci nestalo. Městský soud v Praze proto musel dovodit, že předmětný leták představoval porušení § 12 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele.

Ustanovení čl. 3 odst. 2 směrnice Rady 90/314/EHS mj. stanoví, *je-li spotřebiteli poskytován katalog, musí čitelně, srozumitelně a přesně uvádět cenu*, jakož i odpovídající informace o předepsaných položkách. Výklad Nejvyššího správního soudu, jednoznačně směřující k požadavku, aby v nabídkovém letáku byla uvedena konečná cena služby, neboť nelze nutit průměrného spotřebitele dopočítávat cenu o letištní, bezpečnostní a palivový příplatek, není v rozporu s dikcí citované směrnice, která byla transponována do českého právního řádu.

Podle § 24 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele, ve znění platném do 11. 8. 2008, za porušení povinností stanovených v § 3, 6, 7a, § 7b, § 8 odst. 1, 2, 3 a 4, § 8a odst. 1, § 9 až 19 tohoto zákona uloží orgány uvedené v § 23 pokutu až do výše 50 000 000 Kč; při stanovení výše pokuty se přihlíží k povaze protiprávního jednání a k rozsahu jeho následků.

Žalovaným uložená žalobci ve výši 20.000 Kč je ještě při dolní hranici zákonné sazby. Žalovaný správní orgán tedy při jejím uložení zákon neporušil. Vzhledem k tomu, že žalobce v podané žalobě moderaci uložené pokuty nežádal, soud se touto otázkou nezabýval.

Městský soud v Praze byl při svém rozhodování v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem (§ 110 odst. 3 soudního řádu správního), a proto ve věci rozhodl tak, že podané žalobě nevyhověl a podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního jí zamítl tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud opřel o ustanovení § 60 odst. 1 soudního řádu správního a contrario, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 13. března 2013

**JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu**

**za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová**